

FRIHETEN

Nr. 2 1944 - DE FAGORGANISERES KAMPORGAN

DEN FRANSE NASJONALKOMITE OPPFORDRER ARBEIDERNE TIL STREIK.

Streiken blir tatt i bruk overalt i de undertrykte land som et kampmiddel mot okkupasjonsmakten. De hollandske arbeidere har utnyttet dette middel med hell, og streikebølger har for øvrig brutt ut overalt i de land som er undertrykt av nazismen. Nytt er det imidlertid at en eksilregjering oppfordrer arbeiderne til å anvende streiken som kampmiddel. Dette har skjedd i samband med at Laval sendte tropper mot partisanene i Savoyen. Den franske nasjonalkomite oppfordrer arbeiderne til å slutte opp om partisanenes rekker og støtte deres kamp, blant annet ved å sabotere og streike. Det understrekes at oppropet kommer nøyaktig 10 år etter at folkefronten ble dannet i Frankrike. De norske arbeidere har grunn til å følge utviklingen med største oppmerksomhet for å kunne nyttiggjøre seg kampmetodene i sin egen frigjøring.

KAMPEN PÅ HEIMEFRONTEN.

I krigens avgjørende år er den norske heimefronten framkvis uten fast styring. Står den ene gruppen i kamp, er den andre passiv og loyal. Objektivt kommer den ene delen av motstandsbevegelsen til å medvirke med å nedkjempe den andre.

Produksjonen inngår som et hovedelement i den totale krig. Som fagorganiserte intresserer det oss derfor i første rekke å peke på at denne tvedeling har dominert innenfor arbeids- og næringslivet. Utviklingen medførte at de klikkene fikk rå som satte sine egne, private formål høyere enn folkets og landets interesser. Med deres »passive linje« ble profittmotivenes usolidariske sprengkile drevet inn i den nasjonale fronten under fedrelandskjærlighetens maske. Den åpnet en bresje for fienden til å splitte, angripe og tilintetgjøre gruppe for gruppe av motstandsbevegelsen og konsolidere hele det norske produk-

sjonsapparatet for Hitlers krigsformål.

Resultatet er at Norges 2,9 millioner innbyggere deltar med hver foreteelse i sitt daglige liv i den totale krig — mot seg sjøll!

Heller ikke arbeiderbevegelsens organer har gått helt klar av den »passive linje« forgiftede innflytelse. Da den illegale faglige sentralledelsen den 27. juni 1942 oppfordret arbeiderne til å unndra seg tvangsmobiliseringen, ble denne klare kamplinjen som ville ramme fienden på hans kanskje mest sårbare punkt, utvannet og forfusket av en illegal avis som sier seg å representere fagorganisasjonen.

Den »passive linje« har tydeligvis også fått innpass hos ledelsen for de norske fagorganiserte i utlandet på samme tid som den har besøært regjeringa. I et direktiv til heimefronten fra et organ som er opprettet i forståelse med den »passive linje«s forkjempere innen arbeiderbevegelsen i og utenfor landet, blir innsatsen begrenset til »stille sabotasje«. De til-

feldige perspektivene som dette direktivet forutsetter, sammen med instruksjonen, virker til oppbygging av organer som er egnet til å beskytte de bedriftene som direkte og indirekte arbeider for fienden, og de synes å være inspirert av folk som heller er at bedriftene deres arbeider for Hitlers totale krig mot fedrelandet enn at de springer i luften for fedrelandet.

De fagorganiserte har merket seg denne type «nordmenn» som dekker sin skitne gesjett med svulstig «jøs-sing»-prat og sparker etter arbeiderne når de har høve til det. De fagorganiserte er klar over at disse «jøs-singene» i ord, men ikke i handling, ikke en gang viker tilbake for å understøtte fiendens represalietrusler og delvis prøver og opplyske en falsk medfølelse med folket for å oppnå den ro i produksjon livet som er nødvendig for deres profitinteresser og skumle etterkrigsplaner.

De er ikke særlig tallrike disse klukkene, men deres innflytelse er uhyre skadelig for samarbeidet mellom arbeiderne og de virkelig nasjonalsinnede arbeidsgivere, og de bidrar til å opprettholde desorganisasjonen av motstandsbevegelsen.

En enhetlig ledelse på heimefronten, et frihetsråd som i Danmark, er det som nå trengs for å sveise folkets forskjellige lag sammen til en planfast og beslutsom kamp med alle midler — både «aktive» og «passive». I et slikt råd vil de fagorganisertes kamperfaring komme til full nytte.

Det er satt fram forslag til regjeringa om å medvirke til å opprette et slikt frihetsråd for heimefronten. Vi understøtter dette forslaget og understreker hvor livsnødvendig det er å få det realisert straks. De fagorganiserte venter at Landsorganisasjonens ledelse i London bruker sia

innflytelse til fordel for dette forslaget.

Alle nasjonens frihetselskende krefter må nå bli konsentrert og stettes inn til enhetlig, felles slag mot undertrykkerne. De fagorganiserte vil ta sin del og sin byrde i kampen.

HAN FALT I KAMPEN.

Formannen i Samorganisasjonen i Drammen, Martinus Knudsen, ble arrestert av Gestapo den 14. desember. Siden er det gitt beskjed om at han døde i fengslet den 17. desember. Det gikk altså med tre dager for tyskerne til å ta livet av en nordmann.

Vi vil minnes Knudsen og alle andre nordmenn som falt som blodoffer i kampen på heimefronten. Ved deres levende minne lover vi at vi skal virke slik at de ikke døde forgesves.

UNDERERNÆRINGEN GRIPER OM SEG.

Skolebarnas helse er den beste gradmåler for tyskernes underernæringspolitikk i Norge. Undersøkelser viser at barna i alle klasser i Oslo gjennomsnittlig har gått ned i vekt med 2 kilo. Tallet på de undervektige barna har øket til over 25 prosent. Mer enn 25 prosent av Oslo-barna er dermed i virkeligheten underernærte.

Underernærings svekker motstandskrafta mot sykdommer. Statistikken viser at de smittsomme sykdommene har steget fra omkring 25 000 tilfeller i 1940 til 40 000 i 1942. Særlig alminnelig er skabb, skarlagensfeber, meslinger, difteri, kikhoste, diaré og forkjølelsesykdommer.

Oslo statistikken har rimelig nok gyldighet over hele landet, med de vanlige, mindre lokale endringer til den ene eller andre siden, og illustrerer

Friheten nr. 2, 1944.

den djevelske utsultningsprosessen nazistene har satt i gang for å tappe nasjonens vitalitet og gjøre den oppvoksende slekt til sveklinger som Tyskland i en kommende krig med letthet kan overvinne.

Vårt mottrekk må være å skaffe det norske folket mat på bekostning av de tyske forsyningsrekvisisjonene. Det er livets soleklare rett å skaffe heimene mat. Det er alle nordmenns plikt å hindre den folk-katastrofen tyskerne planlegger. Illegal omsetning av matvarene til rimelige priser må nå bli organisert overalt.

»FRIHETEN« har tidligere skrevet om svarthandel og snikhandel i forbindelse med ågerpriser. For å forebygge misforståelser vil vi uttrykkelig presisere at vi ikke kan understøtte denne form for handel. Den organiserte illegale handel med matvarene mellom produsent og forbruker til nasjonale, dvs rimelige priser er gode nordmenns form for handel.

FARLIG ANGIVER: Bygningsarbeider Ewald Johansen, om lag 23 år, vei nr. 415, Sinsen, er farlig angiver.

GEVINST PÅ FORBRYTERSK MÅTF.

Til »FRIHETEN« skrives følgende: Når regjeringa i London nå har vedtatt et tillegg til straffeloven om inndragning av formue og avstraffelse av dem som har ranet til seg gevinst til skade for landets interesser, kunne det være på sin plass å se litt nærmere på hvem som skal regnes til den kategori som må få sin rettfærdige straff.

Vi har flere typer som er helt opplagt i denne forbindelse: Barakkebaroner, Nasjonal Samlings medlemmer, forretninger på krigsspekulasjon

etc. Men det er en annen kategori som vi retter disse ord til for at de ennå skal kunne ta rev i seilene. Det er den superjössingske forretningsmannen som tror han har sitt på det tørre når han bare holder seg unna tyskerne, men for øvrig ubemøet dyrker sine profitinteresser uten hensyn til hvem som betaler gjeldet.

Denne typen finnes både blant fabrikanter, grossererere og detaljister. Griskheten og profitbegjæret kan komme til syne for eksempel ved innlevering av prikkalkyler for godkjenning av maksimalpriser. For varer som skal ut på det norske markedet rekner disse folkene bare med en ting: fortjenesten.

Vi rar d'herrer forretningsmenn til å tenke over saken. Det er ennå tid til å rette på mye.

BRYT IKKE FRONTEN.

Det rapporteres til »FRIHETEN« at endel verkstedledere, lokomotivkontrollører og pussereformenn viser en påfallende interesse til å presse opp arbeidsytelsen. Toppen ble nådd eksplosjonsdagen i Oslo, da alt ble gjort for å tvinge arbeiderne opp fra tilfluktsrommene. — Kjenner vi de serville herrer rett, blir det ikke lenge før en må offentliggjøre navnene deres blant frontbrytere, sier rapportøren. Vi håper han tar feil.

ARBEIDERE VED TYSKE ANLEGG og tjenestesteder har et tungt ansvar. All overtid må nektes og unngås. Ødeleggelse og beskadigelse må om mulig finne sted. Sett alle sørendsvener for tyskerne og sladderhankene hardhendt på plass. En god arbeider for tyskerne er en dårlig nordmann.

NORGES KRIGSPOLITIKK I DEN ILLEGALE LITTERATUREN.

Arbeiderklassens innenlandsbyrå offentliggjør viktige dokumenter i brosjyre-form.

To overlag viktige brosjyrer som belyser Norges politikk går nå mann og mann i mellom. De heter »Den store regel« og »Livets fortapelse«. Titlene er et lån mot et »Fritt Folk« sitat som gjengis som motto på brosjyrenes omslag. Det lyder slik: »Som den store regel gjelder at en hver tenkelig virksomhet til fordel for fienden straffes med inntil livets fortapelse.« (»Fritt Folk«, Riksorgan for Nasjonal Samling, 17. aug. 1943). Det forlyder for øvrig at det skal komme enda en brosjyre som heter titelen fra dette sitat. Utgiveren er Den norske arbeiderklassens innenlandsbyrå.

»Den store regel« intoneses med med parolen: Død over de tyske okkupantene og deres femte kolonne, quislingene! Og det heter videre: »Nasjonalt ansvar i dag betyr å arbeide for å komme bort fra vår nåværende slappe, uvirksomme og uverdige krigspolitikk og bringe krigspolitikken i samsvar med vårt lands og vårt folks virkelige interesser og livsbhov. Det hører med til alle ansvarlige patrioters demokratiske rettigheter og plikter å delta i dette arbeid«.

Brosjyren blir innledet med »Brev av oktober 1941 til Den norske regjering« av Per Dølen. Det heter i brevet blant annet: »Vi vil begå feil som kan få uanede konsekvenser for vårt folk og vårt land, hvis vi ikke sammen med våre allierte har evne og dristighet til å trekke alle konsekvenser av de særne trekk som mer og mer gjør seg gjeldene i den nåværende krig. De gamle forestillinger som har vært i hevd om hvordan en krig skal føres, dner ikke lenger. Oppgaven består i å utarbeide en politikk som tilsvarer de konkrete særegenheter ved den krig som nå har pågått i over to år. En av disse særegenheter går som bekjendt ut på at etter hvert som Hitler-Tysklands krigsmaskin har underkastet seg land og folk i Europa, går Hitler i gang med: a) Straks å

nazifisere vedkommende folk og land. b) Straks å utnytte landets forråd og produksjonskraft. c) Skrittvis å mobilisere landets borgere til aktiv krigstjeneste. d) Ved hjelp av terror som overgår alt som historien kan framvise av grusomhet, å undergrave de okkuperte nasjoners motstandskraft.

Det er en karakteristikk som har vist seg å holde stikk.

Det beste dokument er »Forslag av juni 1942 til den norske regjering« fra Den norske arbeiderklassens innenlandsbyrå. Forslaget tar sikte på å mobilisere alle våre nordmenn til norsk krigsarbeid samtidig som oppgaven blir stilt å begynne å føre en virkelig krig mot de tyske okkupantene i Norge.

Tridje og siste dokument i denne brosjyren er »Brev av august 1942 til den norske regjering«. »Til den norske regjering ved den militære ledelse i Norge«. I brevet blir lagt fram en del synsmåter om militære spørsmål og krigføringen i Norge.

»Livets fortapelse« inneholder »Vedtaket av presidiet for Den kommunistiske internasjonales eksekutivkomite« av 15. mai, 1943, vedtaket om oppløsningen av »Komintern« og oppropet om å knuse det arbeidende folks dødsfiende — den tyske fascismen, dens forbundsfeller og vasaller.

Det er brosjyrer som er retningsgivende for heimefronten.